

ET HOIDA VÄIKSEID SALADUSI, RÄÄGIVAD NAD SUURI VALESID

Väikesed saladused

ROMAAN

ANNA SNOEKSTRA

Anna Snoekstra
Little Secrets
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas fiktiivsed või autori välja mõeldud. Igasugune sarnasus nii elavate kui surnud isikutega, äriettevõtetega, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Anna Elizabeth Snoekstra
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02339818
ISBN 978-9949-82-178-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Minu õele.

Proloog

Selleks ajaks kui esimesed suitsujoad öötaeva poole tõusma hakkasid, oli süütaja juba põgenenud. Tänavad olid tühjad. Kohtumajast plinkis tuhmi oranžikat valgust, mis polnud veel nii ere, et võistelda kuu või teisel pool teed seisva kõrtsi neonvärvi öllereklaamiga.

Suits muutus kiiresti paksemaks. Raevukad tihedad pilved rullusid akendest välja, kuid mööduv auto pidas paremaks vaid gaasi anda.

Peagi tõusid katusest taeva poole oranžid leegid ja neelasid suitsu endasse. Tulekahju oli nii pimestav, et pilukil silm ei teinud enam vahet tumehallil suitsul ja mustal taeval. Inimesed ilmusid välja just selleks hetkeks, kui aknad ükshaaval tuhmi praksatuse saatel eest lendasid. Tuli sirutas oma käed välja igast aknast ning lehvitas neid koguneva rahvasumma poole.

Sireenid hakkasid huilgama, kuid keegi ei kuulnud neid. Tulemõll neelas kõik ülejäänud helid oma madala mörinaga, mida võinuks kuuldavale tuua mõni ohtu tajuv kass. Kõrtsist ilmus välja kaks tüdrukut, kes olid vaatemängule hiljaks jäänud. Üks tormas leekide poole, küsides, kas keegi on majas, kas keegi on midagi näinud. Teine seisis tardunult paigal, õlad krampis, käsi suul.

Kui tuletõrjeauto kohale sõitis, oli tänav valgustatud, nagu olnuks väljas päev. Inimesed olid kaugemale nihkunud ja need, kes olid seisnud kõige lähemal, olid higist märjad. Kõigi silmad olid niisked. Vahest seepärast, et õhus lendas tuhka, aga vahest seepärast, et uudis oli levinud.

Jah, keegi oli majas.

1. osa

*Võta kuulda minu nõu,
püüa, püüa veel,
kui käib asi üle jõu,
püüa, püüa veel.*

– Vanasõna

1

Laura püüdis Scotti ja Sophiega sammu pidada, koolikott vastu selga mütsumas.

„Oodake mind ka!” hüüdis ta, aga nad ei oodanud kunagi.

Ta oli jäänud toppama mälestuspaika maha põlenud kohtumaja ees. Beni foto ümber oli palju lilli ja mänguasju. Lilled olid kõik pruuniks tõmbunud ja kuivanud, aga seal oli üks väike pehme kass, mis oleks Laurale kenasti pihku mahtunud. Benil polnud seda kassi vaja; ta oli surnud. Aga kui ta oli läinud kassi võtma, oli ta tõstnud pilgu Beni fotole. Beni pruunid silmad olid vaadanud süüdistavalt tema omadesse. Nii oli Laura jätnud mänguasja sinnapaika ja kuna kaksikud polnud teda järele oodanud, oli ta pidanud tuhatnelja jooksma, et nad teda maha ei jätaks.

Päike läikis kaksikute heledailt juustelt vastu ning Laura kissitas silmi. Nad mängisid puupulkadega. Kappasid ja võitlesid tänaval, karjudes iga natukese aja tagant: „*En garde!*” Neil oli seljas sama-sugune valge ja rohelisega koolivorm nagu Laural, ainult et Laura särk polnud enam päris valge. See oli nagu kahvatu alabaster, sest seda oli juba mitusada korda pestud. Kunagi oli see kuulunud Sophiele ja nende vanemale õele, Rose'ile, just nagu tema lühikadki.

Laura oli ainulaadne, hoolimata sellest, et oli saanud kõik oma rõivad teiste käest. Ta teadis, et on oma eelkooli klassi kõige armsam laps. Tema tukk oli lõigatud sirgeks ning see rõhutas tema pikki

tumedaid ripsmeid. Tal oli nõbinina ja suu nagu väike roosa tulbinupp. Ta elas selle nimel, et teda aina nunnutataks ja paitataks.

„Tule ruttu, Laura!” karjus Scott.

„Mu jalad on lühemad kui teie omad!” karjus Laura talle vastu, väikesed mustad koolikingad tee peal kõpsumas.

Siis nägi ta midagi.

See oli mesilane.

Laura seisatas. Mesilane oli lutsukommi kujuga, kurjakuulutavalt kollase-mustatriibuline. Ta sumises Laura nina all ja tõkestas tema tee, hõljudes põõsa juures, mis kandis lõhnavaid lillasid õisi. Laura tahtis meeletult teada saada, mis tunne see oleks. Kindlasti käiks üks plärtsakas. Ta tahtis pigistada mesilast pöidla ja nimetissõrme vahel, nägemaks, kas see läheb pauguga lõhki. Laura polnud iial mesilaselt nõelata saanud, aga tema koolivend Casey oli ja see oli pannud poisi kõigi nähes tööinama. Nõelamine pidi kindlasti valus olema.

Laura hiilis mesilasest väga aeglaselt mööda, kakerdades kõnnitee serval nagu krabi, kuni mesilase ja tema vahel oli tubli kaks meetrit.

Kui ta ümber pööras, oli tänav tühi. Sophie ja Scott olid pööranud nurga taha, kadunud Laura vaateväljalt. Kui ta oleks hästi järele mõelnud, oleks ta teadnud, kumma nurga taha nad pöörasid, aga ta ei suutnud keskenduda. Äärelinna tänav näis muutuvat aina laiemaks ja laiemaks ning Laura tundis, nagu jääks tema aina pisemaks ja pisemaks. Tema kõrisse kerkis aeglaselt ja raskelt nuukse. Ta tahtis hüüda appi oma ema.

„*En garde!*”

Laura kuulis valju hüüatust, mis tuli vasakult poolt. Ta jooksis hääle suunas nii kiiresti, kui tema jalad võtsid.

Sophie ja Scott vahetasid T-särgid ja jätkasid mõõgavõitlust aias. Laurat nad mängu ei kutsunud. Nad ei tahtnud mängida „titade mängu”, hoolimata Laura selgitusest, et nüüd, kui ta käib koolis, pole ta ametlikult enam titt. Ta sättis end kõõgitoolile istuma, kuulas väljast kostvaid hüüdeid ja naeru ning põrnitses kolme taldrikut, kuhu Rose oli neile pärastlõunase tee kõrvale kreekereid jätnud.

Scotti vali hää tungis läbi klaasi. „Sa oled surnud!”

Laura vaatas, kuidas Sophie dramaatiliselt vägivaldset surma teeskles. See oli tobe mäng; ta poleks nagunii mängida tahtnud. Sel ajal kui teiste tähelepanu mujal oli, sirutas Laura kiiresti käe, võttis kummagi kaksiku taldrikust kaks kreekerit ja pistis suhu.

Ta näris rõõmsalt ja kiigutas jalgu ning tagus nendega vastu tooli. See kopsimine kajas vastu kogu majas. Ta teadis, et ei tohiks nii teha. Kui ema oleks kodus, saaks ta riielda. Aga ta kopsis edasi, püüdes jätta endast maha väikseid pruune triipe, et seda hiljem Sophie või Scotti kaela ajada. Ta ei olnud veel otsustanud.

Rose'i magamistoa uks avanes ja Laura jättis tagumise. Vanem öde marssis läbi koridori. Oli päevi, kui Rose tahtis teha Laurale soenguid või meiki ja ütles talle, kui ilus ta on. *Nagu väike nukk*, ütles ta ikka. Laura lootis, et täna on selline päev, aga Rose'i pahurad sammud kinnitasid vastupidist.

„Kuidas koolis läks?” Rose avas külmikuukse ja pistis pea sisse, nagu oleks ta tahtnud seda jahutada.

„Hästi. Nina ütles, et suudab ronida suure puu otsa, aga ta ei saanud sellega hakkama ja kukkus maha ja tegi pepule haiget.”

Rose pööras pea Laura poole, käes kokakoola purk. Tema huuled tükslesid, nagu tahaks ta naerma hakata.

„Tegelt ka?”

„Jah!” Laura hakkas itsitama ja seepeale puhkes ka Rose naerma. Laurale meeldis Rose'i naerma ajada. Rose oli kõige ilusam tüdruk, keda Laura oli kunagi näinud, ja seda isegi siis, kui ta mossitas – viimast tegi ta muidugi suurema osa ajast. Naerdes nägi Rose välja nagu printsess.

„Vaene väike,” ütles Rose. Ta jättis naermise ja surus purgi laubale.

Laura ei öelnud midagi. Nina polnud tegelikult puu otsast alla kukkunud. Ta oli jõudnud latva välja ja siis sellega terve päeva kiidelnud.

„Mis kopsimine siit enne kostis?”

„Ei tea. Kas tahad mulle patse teha, Posey?”

„Sa ju tead, et mulle ei meeldi, kui sa mind niimoodi kutsud.”

„Äla pahanda,” vastas Laura. Vahel meeldis ta Rose'ile rohkem, kui tegi, nagu oleks ikka veel tita, kuid seekord ei pööranud Rose talle isegi pilku. Selle asemel avas Rose purgi ja võttis lonksu. Laura silmitses pilte Rose'i käel. Pildid ulatusid küünarnukist õlani ja nägid välja, nagu oleksid need joonistatud pastakaga, aga olid seal igaveseks. Laura meelest olid need imeilusad. Rose tõstis pilgu kellale ja oigas.

„Türa küll. Ma jään hiljaks.” Rose lajatas purgi lauale ja väiksed pruunid tilgad paiskusid välja.

Laura ahhetas. Ta ei teadnud, mida see sõna täpselt tähendab, aga ta teadis, et see on üks halvemaid.

„Ma räägin ära!”

Rose'il oli täiesti ükskõik; ta marssis lihtsalt köögist välja ja läks tagasi oma tupp, et end valmis seada. Päris kindlasti polnud tal plaanis Laura juukseid palmikuisse seada.

Laura hüppas toolilt maha. „Ma jooksen ära. Sa ei saa mind takistada!”

Ta jooksis eesukse juurde ja avas selle ning tõmbas pauguga kinni. Siis hiilis ta kikärvul, et Rose arvaks, nagu oleks ta ära läinud.

Laura otsustas end peita oma voodi all. Ta roomas põrandal ja tõmbas enda ette talverõivaste kasti. Kui ta seal küllalt kaua passib, märkab keegi ikka, et ta on kadunud. Nad lähevad teda otsima, kuid ei leia. Väike olemise juures oli hea see, et sa mahtusid alati kuhugi peitu pugema.

Mõne aja pärast hakkas tal igav. Seal lõhnas pahasti, just nii, nagu lõhnasid tema sokid, mida ta terve nädal kehalise kasvatuse tunnis kandis. Laura ronis voodi alt välja. Tal oli sellest mängust kõrini. Ta istus rätsepaistes keset tuba ja mõtles parasjagu, kas mängida täis topitud kilpkonna või pehme koeraga, kui silmas akna taga varju. Keegi kõndis maja eesukse poole. Vahest tuli ema varem koju!

Laura ruttas koridori ja avas ukse, aga seal polnud kedagi. Ta tundis suurt pettumust. Siis pööras ta pilgu maha. Keegi oli toonud talle kingituse! Laura kükitas maha seda vaatama ja mõtiskles endamisi, kas see võis olla kingitus Beni vaimult. Tänuks selle eest, et ta polnud võtnud tema väikest kassi.